

Köszönöm az Én pódiumom szervezőinek, Szomolányi Attilának és barátainak, hogy itt lehetek, és köszönhetem a kedves ünneplő pódiumosokat.

Néhány éve az 50-en is volt szerencsém együtt ünnepelni, akkor kiemeltem milyen nagyszerű dolgot művelnek itt Attiláék, szabad emberek, szabad elhatározásukból, szabad idejükből összejönnek, bemutatkoznak, előadnak egymásnak, bemutatnak ügyeket, dolgokat, életeket, sorsokat.

Teszik mindezt öntevékeny jókedvből.

Ritkaság az ilyesmi. A legkurrensebb kultúrakutatások is azt állapítják meg, a magyar lakosság közel fele, 43%-a kultúrán kívüli, sivár életet él. Sajnálatos módon, ezen belül van egy halmozottan hátrányos fiatal zárvány, akik még társas kapcsolataikban sem tudnak kiteljesedni.

Nagykovácsiban, agglomerációs településként sokkal jobb dolgunk van, itt a főváros közelségében, a nem szerény helyi kínálatot is végig szemlélve a bőség zavara vesz minket körül.

Ha lehetőségem adódik, azt is el szoktam mondani, a magyar kultúrafogyasztási mutatók egyáltalán nem rosszabbak, mint más, akár fejlettebb gazdaságú, európai országok mérőszámai. A magas kultúra (egyszerűsítsük most le), a művészetek fogyasztói, mondjuk szebben élvezői, értői nincsenek kevesebben, mint irigyelték országok műélvezői, legalább annyi könyvet veszünk, olvasunk; a koncerttermek zsúfoltak, a színházak sikeresebb előadásaira hónapokkal előtte kell jegyeket szerezni, és borsos árat is hajlandóak vagyunk fizetni értük.

Valami még sincs rendben, a kutatók szerint a well-being, jóllét-mutatóink messze elmaradnak a valódi jólétünk mutatóitól. Lehetne persze egy elégedetlenségre való hajlammal magyarázni mindezt. Azonban a vizsgálatok azt erősítik meg, sokkal inkább a mindennapok kultúrájának hiányossága állhat magyarázatul.

Miből állhat ez össze, például abból működik-e a tolerancia, az egymás elfogadása, nyitottság és érdeklődés egymás dolgai, tevékenységei iránt. Hajlamosak vagyunk-e nyitottak lenni és rászálni egy másfél órát, arra hogy valaki fellép a Pódiumra és megpróbálja elmesélni, előadni, mind azt, amit fontosnak tart és mire jutott ezekkel a dolgokkal.

Aztán képesek vagyunk-e rácsodálkozni arra, hogy mennyi olyan területe, kicsiny vagy tágabb szegmense van a világnak, ahová nekünk semmiféle bejárásunk nem volt eddig és nem is valószínű, hogy lesz ezentúl sem, mégis és ez a *Pódiumok egyik nagy erőssége*, rávilágítást hoz ezekre a dolgokra, és értékékként mutatja fel ezeket.

Mi hallgatóság vagy nézőközönség csak ámulhatunk, mi csoda dolgai vannak a világnak, amelyről fogalmunk nem volt ez eddig.

Szent örültek, csodabogarak, elhivatott kutatók, nagy tudású szakemberek, világhírű művészek fordultak meg az Én Pódiumom nyolcvan alkalmán.

Az események attól váltak különösen kedvessé, hogy többnyire ezek a fellépők szegről-végről Nagykovácsiak voltak.

Ez ad a nyitottságunknak egy különös kedvező árnyalatot.

Nemcsak ahhoz kell nyitottnak és elfogadni képesnek lenni, hogy mennyi szép és ismeretlen területe van a világnak, hanem azt is el kell fogadnunk, milyen sok érdekes figurája, lakója van a falunknak. Van, akiket soha nem láttunk és lehet, hogy mostantól sem, de nem egyszer olyan találkozás is

megeshetett, hogy valakit ismerni vélünk, tudunk a dolgairól és itt a Pódiumon kell rájönnünk, hogy valójában szinte semmit nem tudtunk róla, vagy nagyon fontos dolgokat biztosan nem.

Jók ezek a csodálkozások. Azt különösen nagyra értékelem, hogy a Pódiumok után elgondolkodhatunk, azon, amit hallottunk, nem hiszem, hogy voltam olyan pódiumon, ahonnan ne hoztam volna el új gondolatot vagy valaminek a mélyebb ismeretét, esetleg kedves új ismerőst.

Köszönettel tartozunk a szervezőmunkáért, azért a szívós és kitartó munkáért, ami lehetővé tette, hogy a mai napon a nyolcvanadik pódiumos léphet fel a dobogóra.

Kedves Attila és Péter, ahogy szokták mondani az effajta köszönetnyilvánításokban, nélkületek ez nem jöhetett volna létre!

Adja meg a Teremtő, hogy a századikat is ünnepelhessük!

G. Furulyás Katalin

Helyismereti könyvtáros, művelődéskutató